

Acerca de este libro

Esta es una copia digital de un libro que, durante generaciones, se ha conservado en las estanterías de una biblioteca, hasta que Google ha decidido escanearlo como parte de un proyecto que pretende que sea posible descubrir en línea libros de todo el mundo.

Ha sobrevivido tantos años como para que los derechos de autor hayan expirado y el libro pase a ser de dominio público. El que un libro sea de dominio público significa que nunca ha estado protegido por derechos de autor, o bien que el período legal de estos derechos ya ha expirado. Es posible que una misma obra sea de dominio público en unos países y, sin embargo, no lo sea en otros. Los libros de dominio público son nuestras puertas hacia el pasado, suponen un patrimonio histórico, cultural y de conocimientos que, a menudo, resulta difícil de descubrir.

Todas las anotaciones, marcas y otras señales en los márgenes que estén presentes en el volumen original aparecerán también en este archivo como testimonio del largo viaje que el libro ha recorrido desde el editor hasta la biblioteca y, finalmente, hasta usted.

Normas de uso

Google se enorgullece de poder colaborar con distintas bibliotecas para digitalizar los materiales de dominio público a fin de hacerlos accesibles a todo el mundo. Los libros de dominio público son patrimonio de todos, nosotros somos sus humildes guardianes. No obstante, se trata de un trabajo caro. Por este motivo, y para poder ofrecer este recurso, hemos tomado medidas para evitar que se produzca un abuso por parte de terceros con fines comerciales, y hemos incluido restricciones técnicas sobre las solicitudes automatizadas.

Asimismo, le pedimos que:

- + *Haga un uso exclusivamente no comercial de estos archivos* Hemos diseñado la Búsqueda de libros de Google para el uso de particulares; como tal, le pedimos que utilice estos archivos con fines personales, y no comerciales.
- + *No envíe solicitudes automatizadas* Por favor, no envíe solicitudes automatizadas de ningún tipo al sistema de Google. Si está llevando a cabo una investigación sobre traducción automática, reconocimiento óptico de caracteres u otros campos para los que resulte útil disfrutar de acceso a una gran cantidad de texto, por favor, envíenos un mensaje. Fomentamos el uso de materiales de dominio público con estos propósitos y seguro que podremos ayudarle.
- + *Conserve la atribución* La filigrana de Google que verá en todos los archivos es fundamental para informar a los usuarios sobre este proyecto y ayudarles a encontrar materiales adicionales en la Búsqueda de libros de Google. Por favor, no la elimine.
- + *Manténgase siempre dentro de la legalidad* Sea cual sea el uso que haga de estos materiales, recuerde que es responsable de asegurarse de que todo lo que hace es legal. No dé por sentado que, por el hecho de que una obra se considere de dominio público para los usuarios de los Estados Unidos, lo será también para los usuarios de otros países. La legislación sobre derechos de autor varía de un país a otro, y no podemos facilitar información sobre si está permitido un uso específico de algún libro. Por favor, no suponga que la aparición de un libro en nuestro programa significa que se puede utilizar de igual manera en todo el mundo. La responsabilidad ante la infracción de los derechos de autor puede ser muy grave.

Acerca de la Búsqueda de libros de Google

El objetivo de Google consiste en organizar información procedente de todo el mundo y hacerla accesible y útil de forma universal. El programa de Búsqueda de libros de Google ayuda a los lectores a descubrir los libros de todo el mundo a la vez que ayuda a autores y editores a llegar a nuevas audiencias. Podrá realizar búsquedas en el texto completo de este libro en la web, en la página <http://books.google.com>

QVÆSTIO

MEDICA.

Vtrum, in apertione fonicularum actuali cauterio necessario perforanda sit utraque cutis, an verò sufficiat inurere externam cuticulam?

DOCTORI RODERICO DE SORIA VERA,

Medico, & Chirurgo insigni.

DOCTOR IOANNES GVTIERREZ DE GODOY.

S. P. D.

VIX (amice charissime) ullis verbis explicare possem, quantam, & quam iocundam utilitatem ex tuis semper scriptis percipiam, illis namque multa doceor, multis delector, & circa multa iocunde moror, quam obrem, si mihi gratissimam rem facere desideras, ut genus hoc scribēdi ne prætermittas, etiā, atque etiam oro. Ego statim, ut cunque potero, respondebo libentissime. Sed iam accedo ad tuam epistolam, & ut maiori claritate dissertam à nobis questionem integerrimi iudices percipiant, integram historiam, & occasionem huius nostræ controversiæ, quam tu omitis, proponam.

HISTORIA.

VM. mihi tecum conveniret (sapientissimo Doctor) pro ultimo, & utilissimo remedio in curatione difficultatis respirationis D. Gasparis de Carrillo & Quesada, Canonici dignissimi Sanctæ Ecclesiæ Giennensis, de apertione fonticuli in brachijs actuali cauterio, visum est Doctori Fernandez, mihi, & egrotanti, ut huius rei cura, tibi, utpotè igni, & exercitissimo medico, & chirurgo committeretur; quod etsi tãto viro indignum aparuerit (Hippocrate) tu tamen sincerissimo animo, & solita humanitate literè admisisti. Venientes iam ad exercitium huius remedii cum candentem ferrum in manu haberes, te admonuit, ut cauterio tãgeres carnem, eo quod amantissimè Canonici carne mollis esset, sensibilis fati, assuetudine otio, & delitijs, qua propter sine molestia, & dolore tuum, & iocundius remedium exerceri debebat. Tantum enim abfuit, ut lævi manu tangeres egrotum, ut plumbeus, atque morosa ferrum impingeres, non sine magni dolore, quod ego videns, iterum denuo à te prece postulavi, ut inustione secunda fontanelæ lævius tangeres carnem, quia necessarium non erat, neque positum in Mexico apud peritissimos Regios, & Hispalenses chirurgos operiendis fonticulis mora tanta, immò instantanea percussione cauterio inurere; sed monitiones meas parvi estimans, secundam fonticulam tardiori motu, acriori molestia, & horumque carnis inustione aperuisti: itemque affirmasti, acriter, hanc præxim tanquam necessariam per longum tempus exercuisse, eo quod in apertione fonticularum

esset in urere cutem externam, & internam ex autoritate Ludovici Mercati, quod fieri non posset nisi cauteriū per aliquod tēporis spatium detineatur in carne, quia cauteriū inducendo crustā, impedit ingressum ipsius igniti ferri ad comburēdam veram cutem. Ingeniosissimus noster sotiſ Doctor Ferdinandez, & ego, duo tibi diximus. Primū fuit, non opus esse ad aperiendas foniculas inurere cutem veram, sed sufficere, ut externa cuticula comburatur. Secundum, quod licet verum esset, veram cutem necessario perforandam, hoc non tollit quin brevissimo temporis spatio ignito ferro mucronato fiat, & sic cito, tuto, & iocunde, iuxta artis præcepta curationem ageres. Hæc autem, quæ tibi obiter dicta sunt in præsentī epistola probare conabor, & licet prælia nostra semper sint sine ferro: præsens tamen, neque sine ferro, neque sine igne esse potuit, ex illo tamen lucrū necessario mihi, & tibi futurū spero, nam ut inquit Hieronymus ad Augustinum: [Cumque tu viceris, & ego vincam, si meum errorem intellexero, & e contrario me vincente, tu superas.] Utinam hoc cadat in laudē omnipotentis Dei, immaculatæque Virginis Matris eius, & in aliquam utilitatem medicinæ.

Sit prima conclusio, ad aperiendas foniculas actuali cauterio (ut optima methodo fiant) non opus est inurere utranque cutem, sed sufficet ut laxiter cuticula exterior comburatur.

Pro huius conclusionis probatione, Primò, præmittenda sunt aliquot notabilia ex ijs ipsis, quæ in tua epistola doctè, & eruditè proponis pro maiori sententiæ tuæ probatione, in quibus totam fere meam sententiæ vim consistere arbitror, ut argumentis ad hominem convictus meis placitis acquiescas.

imo supponis, cum Michaelo Cavaletto, lib. de natura
crij, cap. 19. [In administratione cauterij peculiarem
inis naturam, cui cauterium affigitur, debere considera-
re, quia in pueris, & foemellis, & vitam otiosam,
delicatam degentibus, habitus corporis rarior, & mollior
est; contra in ruralibus, & negotijs deditis hominibus,
is enim subtili manu, in his vero, non ita blande im-
primendum erit cauterium, in omnibus tamen cuticula, & cu-
terforanda.]

secundo supponis, cuticulam in homine tenuem, & du-
ram esse propria natura, quod fuit necessarium, ut per du-
ram magis resisteret extrinsecus occurrentibus, & me-
mbranas internas defenderet; colligis autem cuticulam
tam esse, ex verbis quibusdam Vesalii, & Balverdi in
mothomia, lib. 2. nam agentes de membrana carnosam
dicunt: [Membranam carnosam, longe cuticula robustior
validiorem, crassioraque esse.] Ex illis autem verbis
robustior, & robustiorem, deducis cuticulam habere ro-
bur, & duritiam, sicut habet membrana carnosam; quia
illam duritiam haberet, comparatio inter illa non tenet.

tertio supponis, cum Galeno lib. 6. epidemion, sect. 1.
3. cuticulam densiorem esse carne, & cute vera, ita ut
cutem veram habeat poros.

quarto supponis, cutem veram in homine medium ob-
temperatam esse in duritie, & molliitie, & ob id dixit Galenus; cutem
veram veluti nervum sanguine praeditam.

inter haec autem, quae à te dicta sunt, alia etiam pra-
eparanda sunt necessaria ad conclusionis probationem. In primo, non
ostendam controversiam, an fontanela postquam per-

fecte constructa manet, utranque cutem habeat perforatā.
Hoc enim nullus dubitare potest, nam ubi adest foramen
integrum cicere tumefactum complectens, nō solum utra-
que cutis, sed adeps, & membrana carnosā sunt transforata.
Dubium igitur, & cōtroversia est; Vtrum sufficiat ad ape-
riendam fonticulam læviter cauterio ignito cuticulam in-
urere, & postea ablata crusticula medicamento suppuran-
ti, & compresso cicere ulcere; an cito, tuto, & iocunde vera
cutis, & reliquæ partes subiectæ perforentur?

Secundo suppono, cum Ambrosio Pareo, lib. 2. cap. 4.
& cum alijs anothomicis, veram cutem compositam esse
ex nervis, venis, arterijs, & propria sui generis carne, &
substantia spermatica, indeque sensibilis est supra mo-
dum, ut docet experientia, propter quam causam Ga-
lenus. 1. de temperamentis: tactus instrumentum esse di-
xit: E contra verò, cuticula excrementum est cutis veræ,
& originem ducit eius materia ex superfluitate excremen-
titia nervorum, venarum, arteriarum, & substantiæ ipsius
cutis veræ. Vnde quasi efflorescentia quædam est resiccata
ipsius, ob idque omnis sensus expers, ut docet Aristoteles
2. lib. de anima.

Tertio suppono, cum Galeno lib. 2. de causis morbo-
rum, veram cutem omnium partium nostri corporis im-
becilliolem esse, eo quod recipit in se totius corporis ex-
crementa.

His positis iam iam accedo ad probationem conclusio-
nis his argumentis.

Primum est, medicus, ut bene operetur, debet tuto, ci-
to, & iocunde curare, iuxta celebre præceptum medicinæ,
(quod tu etiam supponis pro tuæ sententiæ probatione)

Ad qui cauterio ignito detinetur inurendo, & perforando utranque cutem, neque curat tuto, neque cito, neque iocunde, igitur male operatur. Maior certa est, ut tu fateris, sed probatur minor. In primis, non curat tuto, quia ille curat tuto, qui, si non consequitur curationis finem, quem intendit, ad minus non lædit, iuxta Hippocratis præceptum, 1. lib. epidemiõ. [Exercere in hoc circa morbos, ut profusum aut non noccas.] Sed qui detinetur inurendo carnem sanam actuali cauterio pluries lædit, igitur non curat tuto. Maior certa est, sed probatur minor, qui detinetur ignito cauterio perforando utranque cutem, præter solutionem continuitatis, quam intendit facere cauterio, partem calore præternaturali intemperat, & acervissimo dolore tactum cruciat: dolor autem ingens, & intemperies calida, causa sunt immoderatæ tractionis sanguinis, & humoris ad partem patientis, ut constat ex Galeno mille in locis, & experientia quotidiana monstrat, ubi est copia cacochimie talem fluxum concitari cum periculo corruptionis membri, qua ratione anno præterito vidimus in domino Petro Andrea de Pidula Presbytero, cui ex dolore, & molestia igniti cauterii, tandem motu applicati (etiam si in debito loco sinistri brachii) tanta fluxionis copia ad totum brachium irruit, ut nullis cedens remedijs, tandem robustum iuvenem enecaverit. Idem fere evenit Moniali nudi pedis opidi de Oropefa, cui me præfente imperitus chirurgus fontanelam in debito loco dextri cruris ignito cauterio aperuit, & cum multum detineretur perforando carnem clamabat dicta Monialis, & lachrymis Deo offerebat intensissimum dolorem, præfensque martyrion. Perseveravit autem dolor per plures dies, simul cum fluxione magna, & crus ineptum fessum

hinc ad fontanelam. Plures alias historias huius generis verisimas, quarum testis fui, in presenti afferre possem, quæ brevitate causa omitto.

Confirmatur, cutis vera composita est, ex nervis, venis, & arterijs, ut supra probavi ex sententia anothomicorum, est etiam acutissimi sensus, & instrumentum tactus, ut docuit ex Galeno. Igitur crudele, & inhumanum remedium erit obiecto molestissimo, quale est ignitum cauterium, absque urgentissima necessitate tactum torquere, & nervos, venas, aut arterias inurere, quando sine molestia, & dolore idem finis facile consequi potest.

Præterea, non curat cito (quæ erat secunda pars minoris) probatur, quia quo plus detinetur cauterium, crasior, & robustior fit crusta; ut docet Mercatus loco à te adducto, sed quo crasior, & robustior est crusta, tardius, & difficilius separatur à carne; ergo tardius, & difficilius fit fontanela. Maior negari non potest, minorem verò probat experientia, ideoque Mercatus dicto loco, in sistendis sanguinis fluxionibus consulit, ut detineatur cauterium, ut fiat crusta crasior, & robustior, & inde difficilime separetur. Rationique est consonum, nam quo maior, & crasior est crusta pluribus partibus carnis adhæret, & sic difficilius separatur.

Quod autem non curet iocunde (quæ erat tertia pars minoris) sufficienter probari posset nostri Canonici quærimonijs. Sed ratione etiam probatur, nam dolor opponitur voluptati, & iocunditati: ergo quo plus excitatur doloris in apertione fonticularum, minus est iocunditatis.

Dicis dum intendis probare tuto fieri curationem perforata utraque cute, quod cum sit duplex finis in apertione fontanelarum, & salus egrotantis, & perforatio carnis,

uter

uterque finis tuto consequitur si utraque cutis tarda manu perforetur: nam si loquamur de excavatione carnis, ut per eam excrementij humores tertiae regionis expurgentur, pro hac intentione tutius, & perfectius evadit illud opus aperta utraque cute, quam cuticula solum. Si autem consideremus fonticulam in ordine ad salutem egrotantis, tutius, & perfectius adipiscitur utraque cute perforata, quia sic facilius patet exitus humoribus.

Ad primum respondetur negando antecedens, immo tutius, & citius fit fontanela, leviter combusta cuticula, ut probatum manet.

Ad secundum respondetur negando antecedens, nam citius adest exitus humoribus expurgandis, quando minima crusta, & robusta est crusta, qua ratione supra probavi, quia citius ablata scara, brevissimo temporis spatio, compressione ciceris, & medicamento suppurante, excavatur veratris, & formatur fontanela, quod experientia quotidiana monstrat.

Dicis Praeterea: [Illam curationem fieri cito, quando curatione nulla praetermittitur occasio agendorum, sed perforando utranque cutem tarda manu, nulla praetermittitur occasio agendorum; ergo cito fit curatio.]

Respondetur negando minorem, quia ut supra probatum manet, citius perfecte formatur fonticula combusta fonticula cuticula.

Ut autem probes iocundam fieri curationem perforata utraque cute, sic discurre. [Iocundam autem dicimus curationem, quando per illam citra dolorem, & molestiam sanitas recuperatur, si autem semel deliberemus de apertione fontanelarum ferro ignito, curatio haec in iocunda

necessa-

necessario erit, sive cuticulam, sive utranque cutem aperiamus. Si autem salutem adipiscendam consideremus. Dico, quod iocunditas, & dolor apertionis fontium erit iocunditas, & voluptas respectu salutis, quia dolor erit in causa, ut citius trahantur excrementa evacuanda, & sic iocunda ex hac parte erit apertio utriusque cuticulæ, scilicet respectu salutis adipiscendæ.]

Et si adhuc dixeris, non esse aded iocundam solius cuticulæ usionem. Respondetur, quod hic bene quadrat, ne te ponas cum tuo amico in una littera, quia cuticula supra cutem parvissimam addit profunditatem, &c.

Contra hoc plura dici possunt. Primò, per iocundam curationem solum medici intelligunt, blandam, suavem, & minus molestanti remedium applicationem, propter quam usam periti chirurgi, qui levi manu, & dolo optimo operantur, alijs (etiam si doctiores) superiores sunt, quia minori molestia vulnera, & dolentes partes tractant. Eadem ratione medicus, qui suavioribus, minusque acerbis medicamentis recte curat, alios præcellit. Ergo chirurgus, qui exigua, ut nulla præcedente molestia brevissimo temporis spatio fontem cauterio fontanelam perficit, absque dubio maiori laude, & præmio dignus est illo, qui tardius, & gravissimo dolore eundem finem consequitur: & consequenter, in ordinem ad salutem, quam medijs fontanelis speramus, iocundius curabit.

Neque valet dicere exiguam esse differetiam in dolore, & molestia, quando comburitur cuticula sola, & quando utraque, cutis perforatur, in hoc enim minime patientes conveniunt, & sic ad vitandum ingentem dolorem, quid mirum si se ponant cum amico in una littera (ut tu dicis)

B . . . . . quin

quin potius libentius lecticam ipsam baiulabunt, quam
 ignito cauterio tardo motu sanam carnem aduri patiatur.
 Secundo probatur conclusio, cuticulā (ut late probas in
 tua epistola) dura est propria substantia, & carens poris
 vera autem cutis mediam naturam in mollitie, & duritie
 tenet, & plures poros habet. Ergo ad formandam fontane-
 lam sufficit duram cuticulam inurere, & quod reliquum
 est, imprefione ciceris simul cum medicamento suppuran-
 te, breviter fieri potest. Antecedēs certum est, probatur at-
 tem consequentia argumento ad hominem; membrana
 carnosā (ut late probas secundo notabili cum Vesalio, &
 Balverde) durior est, & robustior cuticula; ergo adhuc du-
 rior erit cute vera, quæ mediam naturam habet inter du-
 ririem, & molliem, sed membrana carnosā brevissimo tē-
 poris spatio rūpitur, & perforatur cōpessione ciceris; ergo
 multo citius vera cutis trāsforabitur. Consequētia certissi-
 ma est, antecedēs verò patet experiētia in formatione om-
 nium fonticularū, si vè initio cauterio actuali, si vè caustico
 medicamēto fuerint apertæ. Nisi consulto velis membranam
 etiam carnosam cauterio perforare, quod est absurdum.
 Tertio probatur conclusio: in administratione cauterij
 (ut supponis primo notabili cum Michaelē Gavaseto) pec-
 cularis natura hominis, cui affigitur cauterium, considera-
 da est, nam in pueris, foemellis, spadonibus, & illis omni-
 bus, qui vitam otiosam, & sedentariam habent, quia habi-
 tus corporis rarior, & mollior est, subtili manu imprimen-
 dum est cauterium. Ergo ad minus in huius generis homi-
 nibus cuticulā sola est inurenda (hoc enim sonat verbum
 subtili manu) at noster amātissimus Canonicus carnemollis
 est, albus, pituitosus, assuetus delitijs, & otio. Ergo in illo nō
 observasti Gavaseti præceptum.

Præ-

Præterea, prædictus Cavasetus, cap. 19. citato, nulla ratione dicit, utranque cutem esse perforandam (quod tu falso illi imponis) immò ex doctrina eiusdem capituli evidenter constat, contrarium sensisse: paulò enim infra, dum iam ignito cauterio oportuno loco accedit, hæc refert verba: [Loco iam oportuno nacto, si actualem ignem admovere volueris, locum ferro, quod suis marginibus constans pateat, in medio circumscribere oportet, atque tunc molli lana specilli nucleo alligata, ferventi oleo, vel butiro intincta, circumscriptum locum contingere potest, quod si oleo uti nolueris, ferrum candens, vel argentum admobebis.] Si igitur molli lana ferventi oleo intincta, carnem tangit, sentit ergo cuticulam solum esse inurendam, quia verbum illud contingere, non dicit moram, detentionem, aut compressionem, sed solum lævem contactum, qualis molli lana necessario fiet.

Quarto probatur conclusio: crustifera, seu scarotica medicamenta, quæ solum cuticulam inurunt, sufficiunt ad apertionem fonticularum, immò dictis medicamentis vulgus ab experientia edoctum passim sine chirurgis, in omni ætate, regione, & tēperamento fontanelas aperit, cito, tuto, & sine dolore. Ergo multo melius fiet lævi cauterio cuticula inusta, antecedens patet longissima experientia, consequentia etiam certa est à paritate rationis.

Secunda conclusio: in apertione fonticularum, etiam si opus esset utranque cutem perforare (ut falso defendis) hoc non tollit, quin brevissimo temporis spatio ignito cauterio fiat, & consequenter cum lævi egrotantis molestia.

Hæc conclusio ita certa est, ut non indigeat probatione, nam si ignitum cauterium brevissimo tēporis spatio potest

integrū brachium transforare, in mod, & durissimum lignum. Breviori ergo tempore utranque cutem inuret.

Id autem, quod dixisti cauterium inducendō crustam sui ingressum impedire, ob idque opus esse, ut per aliquod tempus detineatur perforando: ita falsum est, ut impugnare erubescam; nam cauterium hebetis mucronis cum sit, nisi ratione ignis, & crustæ, quam inducit, nullatenus posset absque magno impulsu carnē perforare. Potius ergo crusta iubat, quam impedit penetrationem cauterij, & huius rei ratio est evidens, nam ignis sua activitate, & boracitate brevissimo tempore comburit, & separat partes carnis, quas tangit, & sic locum præbet penetrationi, seu perforationi cauterij. Vnde Falopius tractatu de cauterijs, cap. 1. dicit, actualia cauteria esse, quæ statim ac admodum sunt, membrum comburunt. Et Fragosus in antidotario, cap. de cauterijs, sic loquitur: [Los cauterios actuales, tan presto como llegan, al momento abrasan.]

Sed iam opus est tuis argumentis satisfacere. Erat primum argumentum. Vtraque cutis dura, & densa est, tam respectu sui considerata, quam respectu carnis. Ergo utraque cutis ferro candenti debet perforari pro utili, & optima fontanelarum apertione. Antecedens certum est, probatur consequentia, ex fine, & intentione, quam sibi proponit medicus in apertione fonticularum, eo enim tendit, ut per illas opituletur affectibus, qui ex quotidiana excrementorum generatione à tertia regione sobentur, evacuatis per ipsas excrementitijs humoribus.

Totum hoc argumentum probat fontanelam, ut optima, & utilis sit, necessario debere utranque cutem perforatam habere, quod tibi libenter concedo, & in primo meo

notabili

notabili suppono : minime tamen probat, hanc perforationem necessario faciendam esse cauterio, ut late probavi quai to argumento.

Erat secundū argumētū: vel sola cuticula ferro candenti est aperienda pro fontanela, aut utraque cutis? Si hoc secundum dixeris, habemus intentum; si primum contra est, quia præter quam quod ex apertione solius cuticulæ eveniret, ut in particula adeò tenui nō maneret cavitas, in qua recipiatur cicer, sequeretur insuper, ut hi non possint ex tēpore expurgari, quod probo, quia cum maneat imperforata cutis vera, ipsa per supradictas qualitates impedimento erit expurgationi illorum ex carne.

Ad primam partem argumenti respondetur facile, solam cuticulam cauterio esse perforandam, & postea formatio fontanelæ fiet à cicere, qua ratione argumento secundo probavi. Ad secundam partem iam dictum est in solutione primi argumenti.

Erat tertium argumentum: post sanationem fontanelarū manet semper cicatrix. Ergo in illarum apertione perforata fuit semper cutis vera.

Hoc argumentum solum probat fontanelam, postquam perfectè constructa fuit, habuisse utranque cutem perforatam, quod ego libenter concedo, & suppono in primo meo notabili.

Dicis præterea, si est necessaria perforatio cutis veræ in fontanelis, fiat cauterio à chirurgo, nec temporis decursui relinquatur, quia illo modo retardabitur utilitas, quam ex illa perforata expectamus.

Huic argumento iam supra late dictum est, dum probavi iniocundam, & molestam fieri curationem, quando chirurgus gravi manu utranq; cutem inurit.

Erat

Erat quartum argumentum: Medicus in curatione morborum, debet imitare naturam rectè operantem, sed natura in hydropè anasarcha, vel ascite, profundioribus excitatis ulceribus, in cruribus hydropem sæpè sanare còsuevit. Ergo medicus, si in simili affectu, vel quovis alio fontanelas aperuerit in bracchijs, vel cruribus, ulcuscula illa eoufque profunda imprimere debet, ut utrâque cutem pertranseat.

Respondetur primò : medicum magis imitare naturam inurendo solum cuticulam, & postea leniter sine molestia veram cutem, adipem, & membranam carnosam perforando, quam si unico ictu totum hoc rumperet; quoniam natura in hydropicis paulatim corrodedo carnem, & cutem, ulcuscula profunda eodem modo sine molestia leniter excitat. Quando autem chirurgus scarificationibus, aut cauterijs intendit hydropicum evacuare, non potest tot scarificationes, aut ustiones morè fontanelarum tractare, neq; cicera omnibus apponere, ideo ex unica vice utranque cutem, & carnem perforat.

Præterea, aliud est tumorem aliquem perforare, aliud verò fontanelam in brachio, vel crure sano aperire, nam quando tumorem perforamus intendimus humorem in illo contentum evacuare; hoc autem citius, & perfectius profunda incisione, aut ustione fit, tardius verò lævissima ustione, aut incisione. E contra autem in fontanelis, quia læviter inusta cuticula citius formantur, & finis expurgationis breviori tempore consequitur, non opus est profundè penetrare.

Adducis præterea, in confirmationem dicti argumenti communem loquendi modum authorum, qui dum instituunt sermonem de apertione fontanelarum, dicunt, partem esse

esse perforandam, excavandam, & aperiendam, non verò ipsam superficie tenus ignito cauterio tangendam.

Sed contra hoc est, quia nullum authorem inveni, qui in apertione fonticularum utranque cutem cauterio esse perforandam affirmet: immò contrarium ex communi ipsorum locutione colligitur. Solus Ludovicus Mercatus, quem citas, id videtur insinuare, ex verbis tamen ipsius authoris eodem loco constat manifestè, non esse necessariam penetrationem utriusque cutis. Verba sunt hæc: [Præterea ubi ob partis præstantiam, aut quodvis aliud inconveniēs, non licet fontanelam profūdè excavare, crustiferis tantum medicamentis res fieri debet.] Si igitur crustiferis tantum medicamentis, quæ solum cuticulam inurunt, potest fontanela aperiri ex eius sententia. Ergo non sentit utranque cutem necessario esse perforandam.

Neque aliquã vim habet, quod ex ipso adducis, scilicet, in apertione fontanelæ, quando fit crustiferis medicamentis, opus esse scalpelo prius partē perforare: Hoc enim, ad breviorē solum fontanelæ apertionem consulit, nam durior cuticula prius rupta scalpelo, facilius scarotica suum effectum producant: aliàs ignoraret prædictus author scaroticorum naturam.

Hæc pro officio dixi: quæ si fortè tibi displicuerint, & quid melius habes.

Candidus imperti; si non his utere mecum.

Vale.

[The text in this section is extremely faint and illegible, appearing to be a list or series of entries.]

[A line of faint text, possibly a title or a specific entry.]

The first part of the report is devoted to a description of the general character of the terrain, and a brief account of the principal features of the topography. The second part is devoted to a description of the climate, and the third part to a description of the vegetation and animal life. The fourth part is devoted to a description of the population, and the fifth part to a description of the principal occupations of the people.

The terrain is generally high and rugged, with many steep slopes and deep gorges. The climate is generally cold and dry, with long winters and short summers. The vegetation is generally sparse and of low quality, and the animal life is generally poor and of low value.

The population is generally small and scattered, and the principal occupations are generally agriculture and stock raising. The principal occupations are generally agriculture and stock raising, and the principal occupations are generally agriculture and stock raising.

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

[Faint, illegible text from the reverse side of the page, appearing as bleed-through.]

The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records and the role of the auditor in this process. It emphasizes that the auditor's primary responsibility is to ensure the reliability of the financial statements presented to the stakeholders. This involves a thorough examination of the company's accounting records, including the general ledger, trial balance, and supporting documents such as invoices and receipts.

The second part of the document addresses the various methods used to verify the accuracy of the financial data. These methods include physical verification of assets, confirmation with third parties, and detailed analytical procedures. The auditor is required to use a combination of these techniques to obtain sufficient and appropriate audit evidence. The document also highlights the importance of professional skepticism and the need for the auditor to remain objective and unbiased throughout the audit process.

In conclusion, the document stresses that the auditor's role is crucial in providing assurance to the public and investors regarding the financial health and integrity of the company. By adhering to the highest standards of professional conduct and maintaining the highest level of competence, the auditor can effectively discharge their duty and contribute to the overall transparency and accountability of the financial system.

The document is signed and dated as follows:

[Signature]
 Date: 10/10/2023

The first part of the document discusses the general principles of the system. It is divided into several sections, each dealing with a specific aspect of the overall framework. The text is dense and technical, covering various aspects of the system's design and implementation.

The second part of the document provides a detailed description of the system's components and their interactions. This section includes a list of the main modules and their functions, as well as a flowchart illustrating the system's architecture. The flowchart shows the flow of data and control between the various components, highlighting the central role of the control system.

The third part of the document describes the system's performance characteristics and its ability to handle various types of input and output. It includes a table of the system's performance parameters, such as response time, accuracy, and reliability. The text also discusses the system's ability to adapt to changing conditions and its robustness against errors and disturbances.

The fourth part of the document discusses the system's implementation and its use in various applications. It includes a list of the system's hardware and software requirements, as well as a description of the system's installation and operation. The text also discusses the system's performance in various applications, such as control systems, data processing, and communication systems.

The fifth part of the document discusses the system's future development and its potential for further improvements. It includes a list of the system's current limitations and a description of the proposed improvements. The text also discusses the system's potential for integration with other systems and its use in new applications.

The sixth part of the document discusses the system's economic and social impact. It includes a list of the system's benefits and a description of its potential for cost reduction and efficiency improvement. The text also discusses the system's potential for creating new jobs and improving the quality of life.

The seventh part of the document discusses the system's legal and ethical implications. It includes a list of the system's legal requirements and a description of its potential for misuse. The text also discusses the system's potential for violating privacy and other ethical principles.

The eighth part of the document discusses the system's security and its ability to protect against unauthorized access and data theft. It includes a list of the system's security measures and a description of its potential for detecting and preventing attacks.

The ninth part of the document discusses the system's maintenance and its ability to ensure long-term reliability. It includes a list of the system's maintenance requirements and a description of its potential for minimizing downtime and maximizing uptime.

The tenth part of the document discusses the system's documentation and its ability to provide users with the information they need to operate the system effectively. It includes a list of the system's documentation requirements and a description of its potential for improving user satisfaction and productivity.

